

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 10Sžfk/30/2021
Identifikačné číslo spisu: 1019200382
Dátum vydania rozhodnutia: 27. mája 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:1019200382.1

UZNESENIE

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v právnej veci sťažovateľa (žalobcu): Univerzita Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach, IČO: 00 397 768, so sídlom Šrobárova č. 2, 041 80 Košice, zastúpenej: Sýkorová - advokátska kancelária, s.r.o., IČO: 50 550 837, so sídlom Murgašova 3, 040 01 Košice, proti žalovaným: 1/ Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky, IČO: 00 164 381, so sídlom Stromová č. 1, 813 30 Bratislava, a 2/ Výskumná agentúra, IČO: 31 819 494, so sídlom Sliačska 1, 831 02 Bratislava, vo veci všeobecnej správnej žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaných - Žiadostí o vrátenie finančných prostriedkov č. 313011D103Z004 zo dňa 15.1.2019 a č. 313011D103Z003 zo dňa 15.1.2019, Správ o zistenej nezrovnalosti č. 313IP180069003 zo dňa 15.1.2019 a č. 313IP180083002 zo dňa 15.1.2019, Správ o zistenej nezrovnalosti č. spisu P 3521/2019-072 (č. záznamu A252/2019-072) zo dňa 15.1.2019 a č. spisu P 3521/2019-072 (č. záznamu A231/2019-072) zo dňa 15.1.2019, Správy z kontroly k ŽoP č. 313011D103400101 (č. záznamu A124/2019-072) zo dňa 9.1.2019, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/206/2020, 2S/207-2012/2020 zo dňa 18.11.2020, takto

r o z h o d o l :

I. Návrh na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti sa z a m i e t a .

II. Kasačná sťažnosť sa z a m i e t a .

III. Účastníkom sa nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e

I.

Konanie pred orgánmi verejnej správy

1. Žalobca uzavrel so žalovaným 1/, ktorý je riadiacim orgánom pre Operačný program Výskum a inovácie, zastúpeným žalovaným 2/, ktorý je sprostredkovateľským orgánom, zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku (ďalej aj „NFP“) podľa § 25 zákona č. 292/2014 Z. z. o príspevku poskytovanom z európskych štrukturálnych a investičných fondov (ďalej aj „zákon o príspevku z

EŠIF“) a § 20 ods. 2 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy (ďalej aj „zákon o rozpočtových pravidlách verejnej správy“). V súlade so zmluvou o NFP bol žalobcovi schválený nenávratný finančný príspevok vo výške 9.675.121,72 Eur na realizáciu projektu: „Medicínsky univerzitný vedecký park v Košiciach (MediPark, Košice - Fáza II.)“.

2. Žalovaný 2/ dňa 15.1.2019 zaslal žalobcovi list s názvom „VEC: Správa o zistenej nezrovnalosti č. spisu: P 3521/2019-072, č. záznamu: A 252/2019-072“, prílohou ktorého bola Správa o zistenej nezrovnalosti č. 313IP180069003 zo dňa 15.1.2019 a Žiadosť o vrátenie finančných prostriedkov č. 313011D103Z004 zo dňa 15.1.2019. Na základe uvedených aktov žalovaný 2/ žiadal žalobcu o vrátenie NFP v sume 141.659,74 Eur s poukazom na porušenie § 31 ods. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlách verejnej správy a bodu 6.10. zmluvy o poskytnutí NFP (t. j. porušenie povinnosti požiadať o zmenu zmluvy o poskytnutí NFP v určenej lehote). Suma na vrátenie predstavovala tzv. finančnú korekciu vo výške 2 % z hodnoty výdavkov dotknutých aktivít.

3. Okrem toho žalovaný 2/ zaslal žalobcovi list zo dňa 15.1.2019 s názvom „VEC: Správa o zistenej nezrovnalosti č. spisu: P 3521/2019-072, č. záznamu: A 231/2019-072“, prílohou ktorého bola Správa o zistenej nezrovnalosti č. 313IP180083002 zo dňa 15.1.2019 a Žiadosť o vrátenie finančných prostriedkov č. 313011D103Z003 zo dňa 15.1.2019. Na základe uvedených aktov žalovaný 2/ žiadal žalobcu o vrátenie NFP v sume 7.232,80 Eur taktiež s poukazom na porušenie § 31 ods. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlách verejnej správy a bodu 6.10. zmluvy o poskytnutí NFP.

4. Vystaveniu žiadostí o vrátenie finančných prostriedkov a správ o zistenej nezrovnalosti predchádzalo vykonanie kontroly ex post podľa zákona č. 357/2015 Z. z. o finančnej kontrole a audite (ďalej aj „zákon o finančnej kontrole a audite“). Žalobcovi bol doručený návrh správy z kontroly zo dňa 16.11.2018 vypracovaný žalovaným 2/ v zmysle § 22 ods. 1 zákona o finančnej kontrole a audite a § 3 ods. 1 písm. f) zákona o príspevku z EŠIF. Žalobca podal proti zisteným nedostatkom a navrhnutým opatreniam námietky, v ktorých žiadal prehodnotiť zistenia a závery z finančnej kontroly a zároveň žiadal o prehodnotenie definovania neoprávnenosti výdavkov v plnej výške. Na základe Správy z kontroly zo dňa 9.1.2019 k ŽoP č. 313011D103400101 a ďalším ŽoP, ktoré boli predmetom kontroly, vypracovanej žalovaným 2/ pod č. spisu: P 3521/2019-072, č. záznamu: A 124/2019-072, boli podané námietky žalobcu vyhodnotenú ako neopodstatnenú s tým, že ako prijímateľ je povinný vrátiť finančné prostriedky.

II.

Konanie pred krajským súdom

5. Žalobca sa žalobou doručenou Krajskému súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) domáhal preskúmania:

- Žiadostí o vrátenie finančných prostriedkov č. 313011D103Z004 zo dňa 15.1.2019 a č. 313011D103Z003 zo dňa 15.1.2019 (ďalej aj „Žiadosti o vrátenie finančných prostriedkov“),
- Správ o zistenej nezrovnalosti č. 313IP180069003 zo dňa 15.1.2019 a č. 313IP180083002 zo dňa 15.1.2019 a Správ o zistenej nezrovnalosti č. spisu P 3521/2019-072 (č. záznamu A252/2019-072) zo dňa 15.1.2019 a č. spisu P 3521/2019-072 (č. záznamu A231/2019-072) zo dňa 15.1.2019 (ďalej spolu aj „Správy o zistenej nezrovnalosti“) a
- Správy z kontroly k ŽoP č. 313011D103400101 (č. záznamu A124/2019-072) zo dňa 9.1.2019 (ďalej aj „Správa z kontroly“).

6. Žalobca Žiadosti o vrátenie finančných prostriedkov, Správy o zistenej nezrovnalosti a Správu z kontroly (ďalej spolu aj „napadnuté akty“) navrhol zrušiť a vec vrátiť žalovanému 1/ a žalovanému 2/ na ďalšie konanie.

7. Žalobca v žalobe uviedol, že napadnuté akty sú správnymi aktami, ktoré zasahujú do jeho práv, a teda sú spôsobilým predmetom prieskumu správny súdom. Okrem toho tvrdil, že správne orgány vec nesprávne právne posúdili a napadnuté akty sú nepreskúmateľné.

8. Krajský súd uznesením č. k. 2S/52/2019-225, 2S/69-74/2019-224 zo dňa 10.7.2019 (ďalej aj „prvé uznesenie krajského súdu“) odmietol žalobu ako neprípustnú a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Podľa názoru krajského súdu žaloba smeruje proti aktom orgánu verejnej správy, ktoré nemohli mať v tomto štádiu konania za následok ujmu na subjektívnych právach žalobcu, pretože ide o podkladové rozhodnutia predbežnej povahy.

9. Najvyšší súd SR (ďalej aj „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 4Sžfk/33/2020 zo dňa 4.8.2020 prvé uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podľa najvyššieho súdu krajský súd na vec nesprávne aplikoval zákon č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva, ktorý sa vzťahuje na programové obdobie rokov 2007 - 2013. Podľa najvyššieho súdu mal krajský súd po správnom aplikovať zákon o príspevku z EŠIF, podľa ktorého bola uzatvorená zmluva o poskytnutí NFP, a ktorý sa vzťahuje na programové obdobie rokov 2014 - 2020.

10. Krajský súd, opätovne konajúc vo veci, vydal dňa 18.11.2020 druhé uznesenie č. k. 2S/206/2020, 2S/207-2012/2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Krajský súd opäť rozhodol o odmietnutí správnej žaloby ako neprípustnej podľa § 98 ods. 1 písm. g) v spojení s § 7 písm. b), písm. e) a § 97 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj „SSP“).

11. Krajský súd uviedol, že primárne zisťoval splnenie podmienok konania, ku ktorým patrí aj spôsobilý predmet súdneho prieskumu. Dospel k záverom, že administratívnu kontrolu nemožno považovať za rozhodovací proces vo verejnej správe a výsledné materiály z kontroly za rozhodnutia ovplyvňujúce práva, právom chránené záujmy a povinnosti účastníkov konania. Krajský súd napadnuté akty považoval za podkladové rozhodnutia predbežnej povahy, ktoré nie sú rozhodnutiami ani opatreniami orgánu verejnej správy, ktoré by v tomto štádiu konania zakladali, menili alebo rušili práva a povinnosti žalobcu, alebo sa dotýkali jeho práv, právom chránených záujmov a povinností v zmysle § 3 ods. 1 písm. b), písm. c) SSP. Z tohto dôvodu nepodliehajú súdnemu prieskumu.

12. Krajský súd odkázal aj na relevantnú judikatúru najvyššieho súdu, konkrétne rozhodnutia R 57/2018 a sp. zn. 5Sžf/26/2012 zo dňa 29.11.2012 a sp. zn. 4Sžf/56/2015 zo dňa 8.6.2016. V nich najvyšší súd skonštatoval, že správu o zistenej nezrovnalosti je možné považovať len za výstup z kontroly, ktorý sa nemohol dotknúť právneho postavenia žalobcu a spôsobiť mu ujmu na jeho právach. V prípade výzvy na vrátenie finančných prostriedkov ide len o výzvu na dobrovoľné plnenie oznámenej (nie uloženej) povinnosti, kde absentuje donucovacia zložka výkonu verejnej moci.

13. Podľa krajského súdu aj v napadnutých aktoch absentuje právne vynútiteľný výrok o povinnosti vrátiť poskytnuté finančné prostriedky. Správami o zistenej nezrovnalosti ani Žiadosťami o vrátenie finančných prostriedkov nebol žalobca definitívne zviazaný k vráteniu finančných prostriedkov. Správa o zistenej nezrovnalosti má predbežný charakter, resp. charakter podkladu rozhodnutia o meritórnom uložení povinnosti vrátiť príspevok alebo jeho časť a v správnom súdnictve sa v samostatnom konaní nepreskúmava.

14. S ohľadom na uvedený záver sa krajský súd nezaoberal námietkami žalobcu o nezákonnosti kontrolných zistení uvedených v Správach o zistenej nezrovnalosti, pretože tieto je možné preskúmať až v prípadných neskorších štádiách procesu vyvodzovania dôsledkov zo zistených porušení zákona, ak boli, resp. budú na základe Správ o zistenej nezrovnalosti vydané rozhodnutia s priamym dopadom na právne postavenie žalobcu.

15. Krajský súd výrokom napadnutého uznesenia rozhodol aj o tom, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Dôvodil tým, že na jednej strane žalobca procesne zaviniť odmietnutie žaloby pre jej neprípustnosť, na druhej strane však bol žalobca v kasačnom konaní úspešný. Keďže z celkového pohľadu boli žalobca aj žalovaný úspešní v rovnakej miere (žalobca bol úspešný v kasačnom konaní a žalovaný v konaní pred krajským súdom), krajský súd žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania podľa § 170 písm. a) SSP.

III.

Kasačná sťažnosť, vyjadrenie

16. Žalobca (ďalej aj „sťažovateľ“) podal proti napadnutému uzneseniu krajského súdu kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa:

- § 440 ods. 1 písm. f) SSP (krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces),
- § 440 ods. 1 písm. g) SSP (krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci),
- § 440 ods. 1 písm. h) SSP (krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu) a
- § 440 ods. 1 písm. j) SSP (podanie žalobcu bolo nezákonne odmietnuté).

17. Sťažovateľ navrhol, aby kasačný súd napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne žiadal priznať kasačnej sťažnosti odkladný účinok.

18. Sťažovateľ považoval za nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom, v zmysle ktorého napadnuté akty nepredstavujú spôsobilý predmet súdneho prieskumu. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na nesprávny výklad ustanovení § 2, § 3, § 7 a § 98 SSP a § 16, § 19, § 25, § 40 a § 42 zákona o príspevku z EŠIF krajským súdom. Trval na tom, že napadnuté akty sú nepochybne individuálnymi správnymi aktmi - rozhodnutiami, resp. opatreniami, ktoré sa bezprostredne dotýkajú a zasahujú do jeho práv a právom chránených záujmov. Podľa sťažovateľa napadnuté akty neoprávnene zasahujú do jeho legitímneho očakávania na uspokojenie jeho nároku na NFP. Nakoľko napadnuté akty sa dotýkajú základných práv, ich preskúmanie správnym súdom nemôže byť podľa sťažovateľa vylúčené v zmysle čl. 46 ods. 2 Ústavy SR. Napokon sťažovateľ poukázal aj na to, že v prípade, ak finančné prostriedky nevráti, správne orgány mu môžu uložiť odvod a penále ako sankčný postih. Podľa sťažovateľa krajský súd odmietnutím žaloby znemožnil sťažovateľovi realizovať jeho procesné práva v takej miere, že porušil jeho právo na spravodlivý proces.

19. Proti výroku o nepriznaní náhrady trov sťažovateľ namietal, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil. Tvrdil, že pri odmietnutí žaloby nemá žiaden z účastníkov právo na náhradu trov konania. Ďalej mal za to, že krajský súd mal trovy posudzovať osobitne pre prvostupňové konanie a osobitne pre kasačné konanie. Nesúhlasil so záverom, že obe strany sporu boli úspešné v rovnakej miere a preto žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

20. Návrh na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti odôvodnil sťažovateľ tým, že mu hrozí vznik závažnej ujmy v dôsledku právnych následkov napadnutých aktov. Tvrdil, že suma finančnej korekcie predstavuje neúnosné zaťaženie rozpočtu sťažovateľa, čím zabrzdí nielen rozvoj jeho činnosti ale aj bežný chod sťažovateľa ako verejnej vysokej školy. Okrem toho hrozí, že voči sťažovateľovi budú uplatňované aj ďalšie postihy (odvod a penále podľa § 31 zákona o rozpočtových pravidlách verejnej správy za porušenie finančnej disciplíny).

21. Žalovaný 1/ vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti považoval napadnuté uznesenie za vecne správne a stotožnil sa aj s jeho odôvodnením; kasačnú sťažnosť navrhol zamietnuť. Uviedol, že vystavením napadnutých správ a žiadostí nedošlo k uloženiu sankčnej povinnosti pre sťažovateľa a samotné vyčíslenie nezrovnalosti ešte nezakladá povinnosť vrátiť finančné prostriedky. Na priznanie odkladného účinku podľa žalovaného 1/ nie sú splnené podmienky, pretože napadnuté správy a žiadosti nie sú vykonateľné a teda spôsobilé spôsobiť sťažovateľovi ujmu.

22. Žalovaný 2/ vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti tiež tvrdil, že napadnuté akty neobsahujú stanovenie povinnosti vrátiť finančné prostriedky a majú len predbežný charakter bez možnosti ich súdneho prieskumu. Poukázal na následnú možnosť začatia správneho konania, v ktorom by k takémuto stanoveniu povinnosti mohlo dôjsť. Žalovaný 2/ žiadal kasačnú sťažnosť zamietnuť a nepriznať jej odkladný účinok. Podľa neho ani správy ani žiadosti nezakladajú možnosť exekučného konania (civilného alebo správneho), pretože nie sú materiálne vykonateľné.

IV.

Právny názor kasačného súdu

23. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (ďalej aj „kasačný súd“), na ktorý prešiel odo dňa 01.08.2021 výkon súdnictva aj vo veciach kasačných sťažností, v ktorých bol dovtedy príslušný Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, v spojení s § 11 písm. h) SSP), preskúmal kasačnú sťažnosť, ktorá bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP), za splnenia podmienok povinného zastúpenia (§ 449 SSP) a zároveň obsahovala zákonom stanovené náležitosti (§ 445 SSP), pričom ňou bolo napadnuté rozhodnutie, proti ktorému je jej podanie prípustné (§ 439 ods. 1, ods. 2, ods. 3 SSP).

24. Po neverejnej porade senátu bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) kasačný súd dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

25. Podľa § 3 ods. 1 písm. b) a písm. c) SSP „na účely tohto zákona sa rozumie b) rozhodnutím orgánu verejnej správy správny akt vydaný orgánom verejnej správy v administratívnom konaní, ktorý je formálne označený ako rozhodnutie alebo je za rozhodnutie považovaný podľa osobitného predpisu a zakladá, mení, zrušuje alebo deklaruje práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby, alebo sa jej priamo dotýka, c) opatrením orgánu verejnej správy správny akt vydaný orgánom verejnej správy v administratívnom konaní, ktorým sú alebo môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby priamo dotknuté.“

26. Podľa § 7 písm. b) SSP: „správne súdy nepreskúmajú správne akty orgánov verejnej správy, ktoré nemajú povahu rozhodnutia o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzickej osoby a právnickej osoby, najmä rozhodnutia a opatrenia organizačnej povahy a rozhodnutia a opatrenia upravujúce vnútorné pomery orgánu, ktorý ich vydal, ak tento zákon neustanovuje inak.“

27. Podľa § 7 písm. e) SSP: správne súdy nepreskúmajú rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy predbežnej, procesnej alebo poriadkovej povahy, ak nemohli mať za následok ujmu na subjektívnych právach účastníka konania.“

28. Podľa § 42 ods. 7 zákona o príspevku z EŠIF: „ak má prijímateľ povinnosť vrátiť príspevok alebo jeho časť a nevysporiadal ho z vlastnej iniciatívy vrátením alebo nenavrhol vzájomné započítanie, vykonanie vzájomného započítania navrhne podľa odseku 4 poskytovateľ alebo ho poskytovateľ prostredníctvom žiadosti o vrátenie vyzve na vrátenie príspevku alebo jeho časti. V tomto prípade prijímateľ vráti prostriedky Európskej únie schválené certifikačným orgánom na osobitný účet ministerstva financií vedený v Štátnej pokladnici, prostriedky Európskej únie neschválené certifikačným orgánom a prostriedky štátneho rozpočtu vráti do rozpočtu príslušnej platobnej jednotky podľa osobitného predpisu. Ak prijímateľ nevráti príspevok alebo jeho časť podľa prvej vety alebo neuzavrie s poskytovateľom dohodu o splátkach alebo dohodu o odklade plnenia podľa § 45 a ak poskytovateľ nepostupuje podľa § 41 ods. 2 alebo ods. 4 alebo § 41a ods. 2, poskytovateľ postupuje podľa osobitného predpisu. Ak poskytovateľ vyzval prijímateľa na vrátenie príspevku alebo jeho časti podľa prvej vety a prijímateľ vráti príspevok alebo jeho časť za podmienok a spôsobom uvedeným v zmluve alebo v rozhodnutí alebo ak prijímateľ postupuje podľa § 45 a uzavrie s poskytovateľom dohodu o splátkach alebo dohodu o odklade plnenia, správne konanie sa nezačne.“

29. Predmetom tohto kasačného konania je v časti týkajúcej sa otázky prípustnosti súdneho preskúmania napadnutých aktov obdobný skutkový a právny stav, aký bol predmetom konaní a rozhodnutí kasačného súdu (vtedy Najvyššieho súdu Slovenskej republiky) vo veciach č. k. 1Sžfk/33/2017 z 22. augusta 2017, č. k. 4Sžfk/37/2017 z 10. mája 2018, 3Sžfk/66/2017 z 18. apríla 2018, č. k. 10Sžfk/63/2018 z 24. októbra 2018, č. k. 8Sžfk/24/2017 z 25. októbra 2018, č. k. 4Sžfk/42/2017 z 3. júla 2017, č. k. 3Sžfk/50/2017 z 13. decembra 2017, č. k. 5Sžfk/53/2017 z 31. mája 2018, č. k. 10Sžfk/14/2018 z 24. októbra 2018 a č. k. 3Sžfk/7/2017 z 8. augusta 2018. Kasačný súd sa stotožňuje s odôvodneniami týchto rozhodnutí, ktoré boli vydané v konaniach medzi rovnakými účastníkmi, a sú im dobre známe. V zmysle § 464 ods. 2 SSP už ďalšie dôvody uvádzať nemusí.

30. Pokiaľ ide o posúdenie preskúmateľnosti napadnutých aktov vo svetle novšieho zákona o príspevku z EŠIF, ktorý sa uplatňuje na prejednávajúcu vec (oproti odkazovanej rozhodovacej činnosti, ktorá aplikovala pôvodný zákon č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva), kasačný súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 8Sžfk/31/2021 z 31. januára 2022. Uvedené uznesenie bolo vydané v konaní medzi totožnými účastníkmi konania za obdobnej skutkovej a právnej situácie. S odôvodnením uznesenia sa senát Najvyššieho správneho súdu SR stotožňuje a nižšie ho cituje s poukazom na § 464 ods. 1 SSP (odseky sú číslované v kontinuite s predchádzajúcimi odsekmi a vybraný text je zvýraznený tučným písmom):

31. „Kasačný súd prostredníctvom svojej rozhodovacej činnosti už opakovane riešil spor týkajúci sa právomoci správneho súdu vykonať súdny prieskum analogických správnych aktov, ako sú napadnuté správne akty v súdnej veci....

32. Vzhľadom na to, že príslušná zmluva o finančnom príspevku, na ktorú sa sťažovateľka odvoláva, sa spravuje (oproti odkazovanej judikatúre, ktorá aplikovala zákon č. 528/2008 Z.z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva) novším zákonom č. 292/2014 Z. z., kasačný súd považuje za potrebné poznamenať, že tento novší zákon nezmenil informatívny a predbežný charakter správnych aktov, o aké ide vo veci, a preto sa nič nezmenilo ani na závere o ich vylúčení zo súdneho preskúmania. V tomto smere ani sťažovateľka neponúkala relevantnú argumentáciu, okrem jej opakovaného všeobecného tvrdenia v tom zmysle, že jej hrozia nepriaznivé následky.

33. Pokiaľ ide o rozhodnutie krajského súdu o trovách konania, kasačný súd konštatuje, že námietka proti odôvodneniu tohto výroku v napadnutom uznesení je do istej miery opodstatnená, pretože krajský súd nesprávne poňal posudzovanie trov konania podľa jednotlivých konaní (pred krajským súdom a pred kasačným súdom). Kasačný súd však upozorňuje, že nesprávny je aj právny názor sťažovateľky na možnosť priznania trov.

34. Napriek tomu, že podľa právnej úpravy v S.s.p. je konanie pred krajským súdom ukončené právoplatným rozhodnutím a konanie o kasačnej sťažnosti je upravené ako samostatné konanie o prieskume rozhodnutia krajského (správneho) súdu, na účely náhrady trov nemožno na tieto konania nazerať izolovane. Predovšetkým v okolnostiach súdnej veci by bolo neakceptovateľné, aby boli žalovaní povinní nahrádzať sťažovateľke (žalobkyni) trovy kasačného konania, v ktorom bolo zrušené žalobu odmietajúce uznesenie krajského súdu z dôvodu, že krajský súd aplikoval nesprávny zákon, keď následne krajský súd opätovne, aj pri zohľadnení na vec aplikovateľného zákona, dospel k (správne) záveru, že žaloba musí byť odmietnutá, pretože je neprípustná. Na účely priznania náhrady trov kasačného konania je treba považovať toto kasačné konanie len ako prejudiciálne pre konanie pred správnym súdom, keď zmyslom zrušujúceho uznesenia kasačného súdu bolo odstránenie čiastkového pochybenia krajského súdu pri právnom posúdení veci. Aj v správnom súdnictve sa do veľkej miery aplikuje zásada, že o trovách sa (definitívne) rozhoduje až v rozhodnutí, ktorým sa konanie o predmete súdneho konania končí. To je aj dôvod, prečo § 467 ods. 2 S.s.p. prenáša kompetenciu rozhodovať o trovách kasačného konania na krajský súd v prípade, keď dochádza k zrušeniu rozhodnutia krajského súdu a vráteniu mu veci na ďalšie konanie, teda sa pokračuje v konaní o správnej žalobe. Zásada úspechu vyplývajúca z § 167 ods. 1 S.s.p. sa tak viaže na konečné rozhodnutie, ktorým sa rozhoduje o správnej žalobe.

35. Hoci v konkrétnom kasačnom konaní bola z vyššie opísaného dôvodu sťažovateľka úspešná, jej správna žaloba bola následne odmietnutá, preto nemožno dôjsť k záveru, že by sťažovateľka mala vo veci úspech. Kasačný súd nevidí žiaden argument, prečo by mali žalovaní nahrádzať trovy kasačného konania, ktoré sa nezačalo ich pričinením, a nemali mu pri zachovaní svojich zákonných povinností ako predísť. Žalovaní sa v súdnej veci bránili relevantnými argumentmi o vylúčení napadnutých správnych aktov zo súdneho prieskumu, s čím sa stotožnil aj krajský súd, a v tomto rozhodnutí aj súd kasačný.

36. Z uvedených dôvodov boli nesprávne čiastkové právne závery krajského súdu, že by mala mať sťažovateľka právo na náhradu trov predchádzajúceho kasačného konania. Nesprávnym smerom sa však krajský súd vydal aj v tej časti svojho odôvodnenia, kde uvažoval nad tým, že by sťažovateľka mala nahrádzať trovy žalovaným. Podľa kasačného súdu je aj pri odmietnutí žaloby nutné primerane aplikovať § 168 S.s.p., ktorý zásadne obmedzuje priznávanie náhrady trov žalovaným orgánom verejnej správy (a osobitne orgánom štátnej správy).

37. Preto krajský súd podľa názoru kasačného súdu dospel k správne výroku o nepriznaní trov ani jednému účastníkovi konania, hoci ho k tomu viedli nesprávne právne úvahy. Kasačný súd nepovažoval za hospodárne, aby tento inak správny výrok o trovách zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, a preto námietke sťažovateľky ani v tomto bode nevyhovet.

38. Návrhu na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti nebolo možné v zmysle § 447 S.s.p. vyhovieť, pretože žalobu odmietajúce uznesenie krajského súdu nehrozilo pre sťažovateľku nijakou závažnou ujmom. Tvrdené hrozby sa týkali sťažovateľkou očakávaných následných správnych aktov, nie však rozhodnutia krajského súdu, preto nemohli byť základom pre požadovaný výrok. Zároveň kasačný súd pripomína aj to, že samotné napadnuté správne akty nepredstavujú bezprostredný zásah do sťažovateľkiných práv a nie sú ani spôsobilým podkladom pre nútený výkon.“

39. Kasačný súd záverom konštatuje, že kasačná sťažnosť žalobcu neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého uznesenia krajského súdu. Preto rozhodol o zamietnutí kasačnej sťažnosti postupom podľa § 461 SSP.

40. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 SSP a contrario k §167 ods. 1 a § 168 SSP, tak že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov kasačného konania, pretože sťažovateľ nebol v kasačnom konaní úspešný a v prípade žalovaných nedošlo k naplneniu predpokladu obsiahnutého v § 168 SSP.

41. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky prijal rozhodnutie jednomyseľne.

Poučenie :

Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok n i e j e prípustný.

